

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Bartkowiak

Sędziowie: SSO Aleksander Brzozowski

2 SSO Dariusz Śliwiński

3Protokolant: p.o. stażysty Łukasz Drapała

5przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu Michała Kurka

6po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2023 r.

7sprawy S. B. (1)

oskarżonego z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne
na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 23 maja 2023 r., sygn. akt VIII K 1052/22

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 4 § 1 kk przyjmuje za podstawę orzekania przepisy obowiązujące na dzień 31 grudnia 2022 r.
2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.
3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł oraz wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 400 zł.

Dariusz Śliwiński Hanna Bartkowiak Aleksander Brzozowski

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1037/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 23 maja 2023 r., sygn. akt VIII K 1052/22

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Rażąca obraza przepisów procedury karnej, tj. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez niewłaściwe jego zastosowanie polegające na całkowitym pominięciu zeznań świadka M. S. (1) w zakresie w jakim w toku postępowania sądowego wskazywał on, że zakupione od S. B. (1) narkotyki przeznaczone były w 90 % na jego użytek własny z uwagi na fakt, że był on osobą silnie uzależnioną od substancji psychotropowych i narkotyków. Sąd I instancji uznał zeznania M. S. (1) za wiarygodne w konsekwencji czego dokonana ocena dowodu zeznań świadka, oprócz częściowego pominięcia samej ich treści, charakteryzuje się wysoką dowolnością i niekonsekwencją, co mogło mieć znaczący wpływ na treść zapadłego orzeczenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Okręgowy za chybiony uznał powyższy zarzut obrazy prawa procesowego, Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego była obiektywna, rzetelna i uwzględniała zasady		

prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji poddał weryfikacji wszystkie zgromadzone w sprawie dowody, zaznaczył, którym dowodom bądź ich części przyznał przymiot wiarygodności, a którym cechy tej odmówił, a także podał racjonalne powody przemawiające za takim ukształtowaniem zapatrywania Sądu na znajdujące się w aktach sprawy dowody. Przeprowadzona w sposób wyżej opisany weryfikacja dowodów czyniła zadość przepisowi art. 7 kpk i spotkała się z aprobatą Sądu odwoławczego. Należy przypomnieć, że ustanowiony w tym przepisie obowiązek dokonywania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego analizę dotyczy także skarżącego zmierzającego do podważenia prawidłowości rozstrzygnięcia poprzez zakwestionowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę. Tego zarzutu apelujący nie może ograniczyć wyłącznie do uproszczonego zanegowania i arbitralnego stwierdzenia, że przymiotem wiarygodności winny być obdarzone tylko dowody korzystne dla oskarżonego. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd w kontekście zasad wiedzy (w szczególności logicznego rozumowania) oraz doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2017 r., II KK 180/17, Legalis nr 1668825). Natomiast obrońca oskarżonego

wbrew nałożonemu na niego obowiązku przedstawionemu w powyżej przytoczonym judykacie, ograniczył swój zarzut do wybiórczej negacji dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów, nie wykazując jakie konkretnie zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy czy też doświadczenia życiowego, miałyby zostać naruszone przy ocenie materiału dowodowego. Apelujący przedstawił swoją subiektywną ocenę wymienionych w apelacji dowodów, w tym wyjaśnienia oskarżonego, oraz zeznania M. S. (1), przez co ocena ta została przez Sąd odwoławczy odrzucona.

Co prawda w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie dokonano drobiazgowej analizy dowodu z zeznań i wcześniejszych wyjaśnień M. S. (1), jednak z tego opracowania wynika, że Sąd Rejonowy jednoznacznie pozytywnie ocenił jego wartość, opierając się na treściach przekazanych przez ww. organom ścigania na etapie śledztwa. Te wyjaśnienia były bowiem stosunkowo konkretne i jak słusznie wskazał Sąd I instancji, znajdowały potwierdzenie w innych dowodach, które poddano pozytywnej weryfikacji. W związku z zarzutem apelacyjnym obrońcy należało jedynie w pewnym stopniu uzupełnić argumentację Sądu Rejonowego odnośnie dowodu z pomówienia. Sąd II instancji stwierdził zatem, że M. S. (1) nie miał żadnych powodów aby nieprawdziwie obciążać oskarżonego. Wręcz przeciwnie, jego relacje z S. B. (1) były bliskie i bardzo pozytywne. Poza tym sam M. S. obciążył siebie, co skutkowało wydaniem wobec niego wyroku skazującego na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia

wolności. Warto też przypomnieć, że: „Pomówienie, czyli obciążanie innej osoby odpowiedzialnością za przestępstwo jest w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami, nie może być więc z góry traktowane z nieufnością, uznawane za dowód "niepełnowartościowy" i sprowadzane do pojęcia fałszywego oskarżenia” (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 listopada 2019 r., II AKa 633/19, KZS 2020/1/42). Ponadto, aby należycie ocenić przedmiotowe pomówienie konieczne było jego zestawienie z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w przedmiotowej sprawie, czego apelujący się już nie podjął. Tymczasem analiza zabezpieczonej w sprawie korespondencji za pomocą wiadomości wysyłanych przez telefon pomiędzy oskarżonym S. B. a M. S. we fragmencie inkryminowanego okresu czasu pokazuje jasno, że oskarżony realizował zamówienia M. S. na zakup narkotyków praktycznie nawet co kilka dni i to w ilościach wskazujących na przeznaczenie handlowe, nie jedynie na własny użytek. Przykładowe kontakty: z dnia 28 grudnia 2021 r. k. 957v, z dnia 4 stycznia 2022 r. k. 959. Co więcej mężczyźni komentowali jakość towaru wedle ocen nabywców, a z treści wpisu M. S. do oskarżonego z dnia 19 listopada 2021 r. wynika, że odbiorcy są zachwyceni i są zainteresowani kolejną partią „Bo to chcą jak pojebani” (k. 979). Z powyższego w sposób niezbity wynika, że oskarżonego z M. S. (1) łączyły narkotykowe interesy na dużą skalę i nie były to w żadnym razie pojedyncze udzielania osobie uzależnionej. A

propos tej ostatniej okoliczności, to materiał dowodowy sprawy dawał pewne wskazania w kierunku uzależnienia M. S. (1) od środków psychotropowych (vide: opinia sądowo-psychiatryczna k. 396-400), jednocześnie specjalista terapii uzależnień, który przeprowadzał wywiad o ww. nie stwierdził widocznych zewnętrznych objawów uzależnienia (k. 884). Sąd zdaniem Sądu Okręgowego brak było wiarygodnych podstaw dowodowych aby oprzeć się na zeznaniach M. S. (1) z dnia 9 maja 2023 r. złożonych w sprawie S. B. (1), że lwią część nabywanych od oskarżonego środków narkotycznych przeznaczał na swoje potrzeby. Przede wszystkim takich informacji nie przekazywał na etapie sprawy prowadzonej przeciwko niemu samemu, a przecież byłoby to zdecydowanie korzystniejsze niż wskazywanie osób dla których był dealerem i za co zresztą poniósł odpowiedzialność karną. Co więcej, we wspomnianych wyżej zeznaniach stwierdził nawet, że wcześniej nie myślał, że jest uzależniony co oznacza, że zażywane ilości narkotyków absolutnie nie mogły obejmować znacznej części zamówień, jakie wynikały choćby z zabezpieczonej korespondencji między nim a oskarżonym S. B.. obrońca celowo zatem naświetlał korzystne dla oskarżonego tylko ostatnio złożone wypowiedzi procesowe M. S., pomijając ich ogólnikowy charakter oraz brak logicznego wytłumaczenia zmiany ich treści. M. S. (1) jako świadek nie potrafił uzasadnić rzekomego zastraszania go na Policji, co miało spowodować złożenie takich wyjaśnień. Przy czym nie odwołał ich ani na posiedzeniu aresztowym, gdzie weryfikowano czy

nie jest pod wpływem narkotyków, ani przed sądem gdy wnioskował o dobrowolne poddanie się karze w dniu 5 kwietnia 2023 r. Zeznania te były formą pomocy dla oskarżonego.

Odnosnie zamiaru oskarżonego w zakresie czynu z pkt II warto przypomnieć, iż zamiar sprawcy – w rozważanym przypadku w zakresie odnoszącym się do brania udziału w obrocie oraz udzielania środków narkotycznych – ustalić można nie tylko w oparciu o wyjaśnienia sprawcy, ale również dowodzeniem pośrednim ze wszystkich okoliczności, na podstawie których można byłoby wyprowadzić wnioski co do woli czy stanu świadomości podsądnego. Sąd odwoławczy zwraca przy tym uwagę, że byłoby wynaturzeniem sprawiedliwości, gdyby jej wymiar miał zależeć od tego, do czego sprawca zechce się przyznać (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 5 września 1996 r., II AKa 193/96, OSPriP 1997/3/18). W związku z tym za zasadne należało uznać wywody Sądu Rejonowego, w których analizował wyjaśnienia oskarżonego oraz pozostałe dowody, w tym okoliczności jego zatrzymania z dużą ilością substancji narkotycznych, wychodzącego z mieszkania M. S. (1). Warto jeszcze wspomnieć, że oskarżony korzystając ze swoich uprawnień procesowych złożył mało wiarygodne wyjaśnienia, m.in. negując częste kontakty z M. S. (1) (mieliby się widzieć parę razy). Mężczyźni w rzeczywistości bardzo dobrze się znali, zatem nie sposób przyjąć za obrońcą, że oskarżony myślał, że M. S. nabywa te narkotyki dla siebie. Fakty wynikające z wcześniej złożonych wyjaśnień M. S. (1) w zestawieniu z pozostałymi dowodami, prawidłowo ocenionymi

przez Sąd I instancji, burzyły wiarygodność wskazań oskarżonego S. B. (1) co do przeznaczenia zakazanych substancji objętych zarzutem z pkt II. Oskarżony podawał zatem w procesie takie fakty i okoliczności, które ukazywałyby go w lepszym świetle, przemilczając bądź bagatelizując okoliczności, z których organ orzekający mógłby wyciągnąć dla niego niekorzystne wnioski. Analogiczną metodę przyjął w apelacji jego obrońca. Linia obrony okazała się zaś w tym zakresie nieskuteczna.		
Wniosek		
Zmiana kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt II wyroku poprzez wyeliminowanie z zarzucanego czynu art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie art. 37b kk wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 1 roku ograniczenia wolności polegającego na potrąceniu 10 % wynagrodzenia w stosunku miesięcznym.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Apelujący nie wykazał aby Sąd Rejonowy rzeczywiście uchybił przepisom procesowym regulującym prawidłowość oceny dowodu z zeznań i wyjaśnień M. S. (1), a w konsekwencji nie było podstaw dokonywania odmiennych, korzystniejszych dla podsądnego ustaleń faktycznych, które rzutowałyby na przyjęcie		

łagodniejszej kwalifikacji prawnej przypisanego mu w pkt 2 zaskarżonego wyroku czynu i w związku z tym także nie mogło być mowy aby orzec zawnioskowaną przez obrońcę karę tzw. mieszaną z art. 37b kk.		
Lp.	Zarzut	
3.2.	Rażąca obraza przepisów procedury karnej, tj. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez niewłaściwe jego zastosowanie polegające na przyjęciu w pkt I orzeczenia, że waga brutto narkotyków i substancji psychotropowych, może stanowić podstawę zarzutu a następnie uznania winy oskarżonego w sytuacji, gdy masa brutto obejmuje wagę narkotyków wraz z opakowaniem. Zatem wartości wskazane w pkt I zaskarżonego orzeczenia są de facto zawyżone, gdyż nie wskazują rzeczywistej masy substancji zabronionych, co mogło mieć niewątpliwy wpływ na treść zapadłego orzeczenia, w tym na surowość wymierzonej S. B. (1) kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie, gdyż po dodatkowych czynnościach weryfikacyjnych w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd Okręgowy ustalił wszystkie masy netto środków narkotycznych, których posiadanie przypisano oskarżonemu i wyniki nie spowodowały żadnych znaczących zmian co do okoliczności rzutujących na zakwalifikowanie		

czynu oskarżonego z innego przepisu aniżeli art. 62 ust. 2 u.o.p.n.

Przyznać trzeba, iż podniesiona przez apelującego kwestia co do różnic między masą brutto a masą netto zatrzymanych u oskarżonego środków odurzających i substancji psychotropowych wymagała zbadania. Sąd Okręgowy co do zasady podziela poglądy obrońcy przedstawione w apelacji, w tym tezy przytoczonego tam wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie o sygn. XVII Ka 1217/15 (publ. LEX nr 1999629). Jednak nie w każdym przypadku taka wagowa różnica może mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia i kontrolowana sprawa jest z tego rodzaju, że owa dysproporcja była bez znaczenia dla bytu przestępstwa przypisanego S. B. (1) w pkt 1 wyroku. Należało więc po pierwsze zauważyć, że w opisie tego czynu w sposób określony w akcie oskarżenia i bez zmian przyjęty przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku, wagowe wskazania narkotyków były brutto bądź netto. Sąd odwoławczy analizując materiał dowodowy doszedł do konkluzji, że było to zależne od sposobu przeważenia zabezpieczanych substancji przez Policję. Jednak opinie biegłych z zakresu badań chemicznych i chemiczno-toksykologicznych dotyczące przekazanych im, szczegółowo opisanych substancji, przypisanych następnie oskarżonemu w pkt 1 wyroku dawały jednoznaczne podstawy do przyjęcia następujących wartości:

Narkotyki z plecaka netto:
marihuana -163,77 g, amfetamina – 66,86 g, kokaina – 9,52 g. Łączna waga netto 257,84 g.

Narkotyki w miejscu zamieszkania oskarżonego w S. netto: marihuana – łącznie z 3 woreczków 9,37 g, amfetamina – 133,08 g, 3C. (...),28 g, tabletki z (...) 73 sztuki. Łączna waga netto 242,29 g.

Różnice wagowe brutto a netto:
marihuana z plecaka – 2,02 g,
amfetamina z plecaka -11,63 g,

kokaina – 1,19 g, marihuana z domu – 5,21 g, amfetamina z domu – 18,39 g.

W sumie zatem cała różnica wagi brutto – netto wszystkich narkotyków zabezpieczonych u oskarżonego w dniu 20 stycznia 2022 r. wyniosła 38,44 g przy łącznej ich wadze netto 500,13 g.

Jak z powyższego wynika, uzyskana wielkość narkotyków netto, bez opakowań przekraczała 0,5 kg, co według biegłych, którzy w opiniach uwzględniali właśnie te wartości (netto), ilość tych substancji pozwalała na wydzielenie tylu porcji handlowych, że wystarczyłoby do odurzenia wielu osób. Konkretnie wskazania w tym zakresie daje np. opinia (...) z dnia 18 marca 2023 r. (k. 338-344) i nie ma najmniejszych wątpliwości, że oskarżony S. B. (1) posiadał znaczne ilości środków odurzających i psychotropowych, z przeznaczeniem handlowym, nie na własny użytek. O tej ostatniej okoliczności świadczyły pośrednio wyniki przeszukania miejsca zamieszkania oskarżonego, w którym znaleziono wagę elektroniczną oraz duża suma gotówki którą tego dnia dysponował.

Wniosek

Obniżenie kary za czyn z pkt I zaskarżonego wyroku, po uwzględnieniu masy netto wszystkich narkotyków, których posiadanie przypisano oskarżonemu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. W wyniku podjętych przez Sąd II instancji dodatkowych czynności weryfikacyjnych w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, ustalono masy netto poszczególnych rodzajów środków narkotycznych jakie oskarżony posiadał w dniu 20 stycznia 2022 r. Analiza uzyskanych wyników doprowadziła zaś do wniosku, że ilość tych narkotyków, po odjęciu wagi opakowań, w dalszym ciągu dawała podstawy do przyjęcia kwalifikowanej postaci występkę z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Była to znaczna ilość, a różnice między wagą tych substancji brutto i netto okazały się niewielkie. W konsekwencji należało uznać, że zgłoszona w tym zarzucie okoliczność nie miała wpływu na treść zaskarżonego wyroku i nie wywoływała oczekiwanych skutków zarówno w sferze ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyrokowania, jak również odnośnie wymiaru kary za przestępstwo nadal kwalifikowane z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.		
Lp.	Zarzut	

3.3.	Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony swoim działaniem wypełnił znamiona czynu zabronionego z art. 56 ust. 3 u.o.p.n. tj. wprowadzał do obrotu środki odurzające za pośrednictwem M. S. (1) w sposób wskazany w pkt II zaskarżonego orzeczenia w sytuacji, gdy oskarżony nie posiadał świadomości i wiedzy, że przekazywane M. S. (1) narkotyki mogły być dystrybuowane i przeznaczone do odsprzedaży, gdyż jak sam świadek zeznał, był on osoba silnie uzależnioną od narkotyków, w konsekwencji powyższego większość przekazywanych M. S. (1) substancji była przez niego zakupiona na użytek własny. Powyższe zaś przekłada się na brak wypełnienia znamion czynu zabronionego od strony podmiotowej.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut ten, jak zaznaczył sam skarżący stanowił konsekwencję powyżej opisanych zarzutów obrazy prawa procesowego. W związku z niezasadnością tych ostatnich, nie było podstaw aby dokonywać zmiany ustaleń faktycznych przyjętych przez Sąd Rejonowy do wyrokowania. W związku z tym także Sąd II instancji nie miał powodów do ingerencji w opis i ocenę prawną czynów przypisanych S. B. (1), które okazały się w pełni prawidłowe i zasadne.		
Wniosek		
Zmiana kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt II wyroku poprzez	# zasadny	

wyeliminowanie z zarzucanego czynu art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie art. 37b kk wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 1 roku ograniczenia wolności polegającego na potrąceniu 10 % wynagrodzenia w stosunku miesięcznym.	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Wobec prawidłowo dokonanych ustaleń faktycznych, w tym świadomości oskarżonego, że udzielane M. S. (1) narkotyki co najmniej częściowo podlegają dalszej odsprzedaży na zasadzie dealerki, przez uczestniczył w obrocie znacznej ilości narkotyków, ze wszech miar zasadne było przyjęcie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w kwalifikacji prawnej czynu z pkt II zaskarżonego wyroku.		
Lp.	Zarzut	
3.4.	Rażąca niewspółmierność kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat, która jawi się jako niewspółmierna, mając na uwadze zawyżoną masę narkotyków wskazanych w zarzucie I oraz brak wypełnienia znamion czynu zabronionego z art. 56 ust. 3 u.o.p.n.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Przypomnienia w tym miejscu wymaga, że rażąca niewspółmierność kary zachodzi wówczas „gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (vide: wyrok SN z 11 kwietnia 1985r. V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę ocen co do jej wymiaru, ale różnice tak zasadniczej natury, że karę dotychczas wymierzoną nazwać można by niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNKW 1995/5-6/33).

Po przeanalizowaniu okoliczności kontrolowanej sprawy i uwzględnieniu danych osobopoznawczych o oskarżonym, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że zarówno orzeczone wobec S. B. (1) kary jednostkowe 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, jak i kara łączna 3 lat pozbawienia wolności były ze wszech miar celowe, oczekiwane i sprawiedliwe. Trzeba było bowiem zaakceptować przedstawione przez Sąd Rejonowy przesłanki jakimi kierował się przy wyborze rodzaju i wysokości kar. Kar, które są adekwatne do czynów jakich dopuścił się oskarżony, a przy tym dostosowane indywidualnie do jego cech osobowościowych. Sąd Rejonowy wziął pod uwagę wszystkie okoliczności obciążające i łagodzące, o czym przekonuje uzasadnienie zaskarżonego wyroku. Zarówno wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności za

ciężkie przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (zagrożenie ustawowe to kara od 2 do 12 lat pozbawienia wolności) podlegająca obligatoryjnemu zastrzeniu z uwagi na działanie w warunkach art. 65 § 1 kk (co daje podwyższenie górnej granicy kary do 15 lat pozbawienia wolności z tego przepisu będącego podstawą wymiaru kary), jak i kara roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności za posiadanie znacznej ilości różnego rodzaju (nieco ponad 500 gram netto) zabronionych ustawą substancji (przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności od roku do lat 10) i tak mieszczą się w dolnych granicach ustawowego zagrożenia za te czyny. Mając zaś na uwadze wszystkie okoliczności przedmiotowej sprawy, tak orzeczone sankcje nie mogą być w żadnym razie uznane za nadmiernie surowe. Przeciwnie, trafnie odzwierciedlają one winę oskarżonego, poważną szkodliwość społeczną zachowań i oddają właściwie społeczny sprzeciw dla sprawy tej kategorii przestępstw. Sąd Okręgowy nie widział również żadnych podstaw by uznać za rażąco wygórowaną orzeczoną karę łączną, której wymiar został przez Sąd Rejonowy ukształtowany z zastosowaniem w odpowiednim zakresie zasady częściowej absorpcji. Określając wymiar kary łącznej Sąd I instancji wziął też pod uwagę wszystkie niezbędne okoliczności wymienione w art. 85a kk. Oskarżony jako sprawca przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymaga długofalowego oddziaływania i resocjalizacji. Jak pokazuje niniejsza sprawa, prowadził on podwójne życie. Z jednej strony mąż, ojciec,

szeregowy pracownik magazynu, a z drugiej człowiek głęboko tkwiący w środowisku narkotykowym, mocno chroniący swoje powiązania przestępcze, a przy tym oferujący szeroką paletę zakazanych substancji narkotycznych, zajmując się tym procederem przez okres ponad 1,5 roku i z udziału w obrocie narkotykami czyniąc sobie stałe źródło dochodu. Tak wyrachowany sprawca, mimo uprzedniej niekaralności wymagał odpowiednio surowej reakcji wymiaru sprawiedliwości.

Apelujący podnosząc, że kary wymierzone oskarżonemu rażą surowością, skupił się na wykazywaniu błędów jakie miałyby popełnić Sąd I instancji ustalając stan faktyczny, a te z kolei miałyby wymuszać korzystne dla podsądnego S. B. modyfikacje wymiaru kary, tak jednostkowych jak i kary łącznej. Jak to wyżej wykazano, Sąd Okręgowy nie podzielił podnoszonych przez obrońcę oskarżonego zarzutów odnośnie okoliczności faktycznych sprawy, co właśnie niesłusznym zdaniem skarżącego miało przynieść zdecydowanie łagodniejsze kary.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności za czyny z pkt I oraz z pkt II

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku, który był

chybiony po pierwsze dlatego, że główne zarzuty apelacyjne nie wykazały żadnych podstaw do zmiany kwalifikacji prawnej czynów oskarżonego. Po drugie, zarzut merytorycznie nie był zasadny i dlatego nie spowodował zmiany wyroku poprzez złagodzenie kary. Poza tym, na marginesie Sąd Okręgowy zauważa, że w zaskarżonym wyroku nie orzeczono wobec oskarżonego kary grzywny, która obok kary pozbawienia wolności za występki z art. 56 ust. 3 u.o.p.n. była obligatoryjna, czym Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy prawa materialnego. W podstawie wymiaru kary za ww. przestępstwo należało także przywołać przepisy o nadzwyczajnym obostrzeniu kary z uwagi na ujęcie w kwalifikacji działania w warunkach art. 65 § 1 kk oraz art. 12 § 1 kk, co rzutowało na podwyższenie granicy kary za czyn przypisany oskarżonemu w pkt II. Kierunek wniesionego jednak w tej sprawie jedynego środka odwoławczego na korzyść, uniemożliwił zmiany zaskarżonego wyroku z uwagi na obowiązującą w procedurze karnej zasadę reformationis in peius z art. 434 § 1 kpk (zakaz pogarszania sytuacji oskarżonego przy braku środka odwoławczego na jego niekorzyść i zarzutów w tym zakresie). Natomiast dodatkowo stwierdzono też, że zarówno nawiązka na cel związany z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii, jak i przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa orzeczone wobec S. B. (1) były w pełni adekwatne i nie wymagały wydatnego złagodzenia.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Poza zmianą wyroku opisaną poniżej w pkt. 5.2., wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy.	
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy jest całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, oparte o zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym wyjaśnienia M. S. (1) oraz wyniki przeszukania pomieszczeń i osoby oskarżonego pozwalały na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej za posiadanie znacznych ilości środków narkotycznych oraz udział w obrocie narkotykami w znacznych ilościach (występek z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii) i udzielanie tego rodzaju środków w celu osiągnięcia korzyści majątkowych (art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii). Na aprobatę zatem zasługiwała bezbłędna ocena prawna zachowań oskarżonego, dokonana przez organ orzekający w niniejszej sprawie. Sąd odwoławczy podziela też pogląd orzecznicy, że ustalenie, iż część nabytych narkotyków ma zostać zużyta przez nabywającego, na swoje potrzeby, nie zmienia podstaw do zakwalifikowania czynu jako udział w obrocie środkami narkotycznymi	

w zakresie przeznaczonym do przekazania ich innym osobom w celach dalszej dystrybucji.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Na podstawie art. 4 § 1 kk przyjęto za podstawę orzekania przepisy obowiązujące na dzień 31 grudnia 2022 r.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Wydając zaskarżone rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy nie uwzględnił, że przepisy prawa materialnego będące podstawą orzekania, w chwili wyrokowania miały mniej korzystne brzmienie dla podsądnego w porównaniu z ustawą sprzed nowelizacji. Z dniem 1 stycznia 2023 r. bowiem w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wprowadzono zmianę dodając art. 70 § 4a, który nakazuje sądowi w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone m.in. z art. 56 ust. 3 i art. 62 ust. 2 orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 Kodeksu karnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 1000 zł, do wysokości 60 000 zł. Niezbędne było zatem powołanie art. 4 § 1 kk w wyroku, ze wskazaniem, że orzeczenie oparto na przepisach z daty poprzedzającej zmianę ustawy u.o.p.n. czyli na dzień 31 grudnia 2022 r. (ale już po dacie czynów przypisanych). Przepisy te były dla S. B. (1) względniejsze w brzmieniu uprzednio obowiązującym, gdy tego elementu penalnego ustawodawca jeszcze nie wprowadził. Dlatego też niezbędna była dokonana przez organ odwoławczy korekta w treści rozstrzygnięcia Sądu I instancji.	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	

1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego

ma on obowiązek ponieść koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa.

Mając na względzie powyższą regulację procesową Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, tj. 20 zł jako ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism, zgodnie z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.). Ponadto na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzył oskarżonemu opłatę za II instancję w kwocie 400 zł. Nie stwierdzono przy tym aby zachodziły okoliczności, o których mowa w art. 624 § 1 kpk, przemawiające za zwolnieniem oskarżonego od uiszczenia tych należności z uwagi na sytuację materialną, rodzinną czy stan zdrowia.

7. PODPISy

Dariusz Śliwiński Hanna Bartkowiak Aleksander Brzozowski